

PODKARPACKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTEKÓW
w Przemyślu
ul. Jagiellońska 29, 37-700 Przemyśl
UOZ-4.5130. 4.14.2016

WOJEWÓDZKI URZĄD OCHRONY ZABYTEKÓW z/s w PRZEMYŚLU DELEGATURA w KROŚNIE	
Data wpływu	2016 -06- 28
L.dz.	RUP - 7342 - 2016 MOZ - G - P - 797 - 2016
Podpis	<i>[Signature]</i>

Przemyśl, dnia 24 czerwca 2016 r.

Informacja urzędowa

Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z siedzibą w Przemyślu przypomina, że kościół OO. Franciszkanów w Krośnie przy ul. Franciszkańskiej, miasto na prawach powiatu, został wpisany do rejestru zabytków decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Rzeszowie z dnia 30 listopada 1947 roku, l.dz. L.K.S.III-B-4-10-41, nr rejestru A-10.

Decyzja ta jest ostateczna i prawomocna i jako taka posiada moc wiążącą w stosunku do każdorazowego władającego rzeczą uznaną za zabytek.

Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z siedzibą w Przemyślu zawiadamia ponadto, że obecnie obiekt, o którym mowa znajduje się w rejestrze zabytków województwa podkarpackiego pod numerem A – 1407.

Wpis do rejestru obejmuje kościół OO. Franciszkanów wraz z otoczeniem w granicach ogrodzenia, tj. działką nr 2139/1 objętą KW KS1K/0000145/1.

Podkarpacki Wojewódzki
Konserwator Zabytków

[Signature]
Beata Kot

Załączniki:

1. kopia decyzji o wpisie do rejestru zabytków.
2. kopia mapy z zaznaczonymi granicami ochrony konserwatorskiej.
3. pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.

Otrzymują:

1. Klasztor OO. Franciszkanów, 38-400 Krosno, ul. Franciszkańska 5.
2. Gmina Krosno, 38-400 Krosno, ul. Lwowska 28a.

Do wiadomości:

3. Narodowy Instytut Dziedzictwa, 00-924 Warszawa, ul. Kopernika 36/40.
4. Oddział Terenowy Narodowego Instytutu Dziedzictwa, 35-045 Rzeszów, ul. Hetmańska 15.
5. Sąd Rejonowy w Krośnie, Wydział Ksiąg Wieczystych, 38-400 Krosno, ul. Sienkiewicza 2.
6. Urząd Miasta Krosna, 38-400 Krosno, ul. Lwowska 28a.
7. Wydział Geodezji, Kartografii i Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miasta Krosna, 38-400 Krosno, ul. Lwowska 28a.
8. WUOZ Delegatura w Krośnie, 38-400 Krosno, ul. Bieszczadzka 1c.
9. A/a x 3.

URZĄD WOJEWÓDZKI w RZESZOWIE
Wydział Kultury i Sztuki

30 listopada
Rzeszów 194 7 r.

L. K. S. III-B-4-10-41

Uznanie za zabytek kościoła

OO. Franciszkanów w Krośnie. Do

Klasztoru OO. Franciszkanów

w Krośnie

UWAGA! Orzeczenie
należy przechowywać stale
w aktach obiektu.

Na podstawie art. 1, art. 2, pkt. 2 i art. 3. Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 6. marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29. poz. 265) zmienionego Ustawą z dnia 25. stycznia 1933 (Dz. U. R. P. Nr. 10. poz. 62.) Urząd Wojewódzki jako władza Konserwatorska pierwszej instancji uznaje za zabytek podlegający ochronie prawa, kościół OO. Franciszkanów

murowany pod wezwaniem Nawiedzenia K.K.P. w Krośnie pow. Krosno,

diecezji przemyskiej będący własnością Zakonu OO. Franciszkanów;

orzeczenie niniejsze wydaje się ze względu na posiadaną przez omawiany kościół wartość artystyczną, kulturalną i historyczną.

Równocześnie określa się, że ochrona rozciąga się na całość budowli oraz najbliższe otoczenie w granicach ogrodzenia.

Orzeczenie Sądu Grodzkiego w Krośnie z dnia 14.5.49 Dz.K.W.91-49

wpisano do ksiągki księgi wieczystej nr 815 w Dz. III wzmiankę o uznaniu za zabytek kościoła.

/-/ Podpis nieczytelny

PREZYDIUM

Wojewódzkiej Rady Narodowej
w Rzeszowie

Stwierdza, że orzeczenie powyższe stało się prawomocne z dniem 20. XII. 1949 r.
z siedzibą w Przemyślu
ul. Jagiellońska 29
tel./fax 16-678 61-78 lub 16-678-59-44

NIP 735-20-71-175 24.06.2016 L.M.W.

Obiekt ten został wpisany do rejestru zabytków Województwa Rzeszowskiego pod Nr. 10- ZK

Na podstawie art. 3. ust. 2. wyz. pow. Rozporządzenie oraz art. 87. ust. 3. pkt. a (Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22. 3. 1948 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36. poz. 341) decyzja ta podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Przeciwko orzeczeniu temu wolno wnieść odwołanie do Ministerstwa Kultury i Sztuki. - Naczelna Dyrekcja Muzeów i Ochrony Zabytków w Warszawie za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego w Rzeszowie w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości brzmienie art. 14. po wyz. pow. Rozporządzenia. „Zabytków nie wolno burzyć, rozkopywać, niszczyć, przerabiać, odnawiać, rekonstruować, zabudowywać, zdobić, uzupełniać ani przerabiać bez **u p r z e d n i e g o** zezwolenia Władzy Konserwatorskiej pierwszej instancji“ to jest Urzędu Wojewódzkiego.

Za wykroczenie przeciwko przepisom wyz. pow. Rozporządzenia przewidziane są w art. 35–43 odpowiednie sankcje karne.

ZA WOJEWODĘ:

Mgr Kruk Franciszek

KONSERWATOR

Za zgodność odpisu

Krosno, ul. Franciszkańska – kościół OO. Franciszkanów

Legenda:

- - granice ochrony konserwatorskiej
- - kościół
- - granice ochrony konserwatorskiej decyzji A-130 z 15.07.2005 r. i C-3 z 12.06.2006 r.
- - obiekty objęte ochroną konserwatorską na podstawie decyzji nr A-130 z 15.07.2005 r.
- - obiekty niewpisane do rejestru zabytków znajdujące się na obszarze objętym ochroną konserwatorską

Poświadczam słowności niniejszej kopii z treści materiału państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego	
PREZYDENT MIASTA KROSNA	
Nazwa materiału:	MAPA EWIDENCYJNA
Identyfikator ewidencyjny materiału zasobu:	P.18616.0042.kop.2016
Data wykonania kopii:	24.06.2016
Imię, nazwisko i podpis osoby reprezentującej organ:	

Podkarpacki Wojewódzki
 Konserwator Zabytków
 Berta Kot

Podkarpacki
Wojewódzki Konserwator Zabytków
z siedzibą w Przemyślu

Przemyśl, dnia 03 STY. 2008

L. dz. UOZ-2- 4141/ 36 / 2007

Nr rejestru B – 213

DECYZJA

w sprawie wpisania dobra kultury do rejestru zabytków

Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 2 lit. a), art. 7 pkt. 1 i art. 10 ust. 1 oraz art. 89 pkt 2 i art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.) oraz art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego, w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego na wniosek: **Klasztoru OO. Franciszkanów w Krośnie**

o r z e k a m:

wpisać do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego pod numerem rejestru B – 213 następujące zabytki: **wyposażenie kościoła p.w. Nawiedzenia NMP (OO. Franciszkanów) w Krośnie**, gm. loco, zgodnie z opisem w załączniku nr 1, stanowiącym integralną część niniejszej decyzji, obejmującym 28 obiektów.

U z a s a d n i e n i e

Kościół OO. Franciszkanów w Krośnie jest jednym z najcenniejszych przykładów sakralnej architektury monumentalnej na terenie miasta. W swoim średniowiecznym trzonie jest budowlą, wielofazową z nowożytnymi członami architektonicznymi, takimi jak kaplica Matki Bożej Różańcowej i kaplica Oświęcimów, jak również z elementami będącymi wynikiem regotyżacji kościoła.

Najcenniejszym elementem wystroju świątyni jest architektoniczno – rzeźbiarska dekoracja kaplicy Oświęcimów. Kaplica ta p.w. Najświętszej Marii Panny i św. Stanisława biskupa wzniesiona została staraniem Stanisława Oświęcima w latach 1647- 48. Dekorację stiukową we wnętrzu wykonał Jan Chrzyciel Falcovi. Dekoracja obejmuje obramienia okienne, arkadę wejściową, wnęki portretowe, fryz, strefę przejściową i czasę kopuły. Ponad wnękami portretowymi znajdują się kartusze herbowe podtrzymywane przez putta i zwieńczone koronami, poniżej wnęk sześć epitafiów z czarnego marmuru, w obramieniach kartuszowych z główkami puttów. Są to epitafia: Jana Oświęcima, podczaszego bielskiego, podstarościego i sędziego grodzkiego, Stanisława Oświęcima, dworzanina królewskiego i łowczego sanockiego, fundatora kaplicy, Anny Oświęcimówny, siostry przyrodniej Stanisława, Reginy ze Śląskich Oświęcimowej, matki Stanisława, Barbary z Szamotów Oświęcimowej, drugiej żony Floriana oraz Floriana Oświęcima, ojca Stanisława. Nad epitafiami barokowe portrety członków rodziny Oświęcimów, przypisywane Bartłomiejowi Stroblowi, Mathiasowi Czwiczkowi lub nieznanemu malarzowi polskiemu z kręgu Piotra Danckersa de Rij, malarza holenderskiego. Nad portalem płaskorzeźba tronującej Matki Boskiej z Dzieciątkiem na półksiężycu w chmurach, z dwoma aniołkami podtrzymującymi koronę. Fryz zdobiony wicią akantową, panopliami i girlandami

z główkami puttów. W pendentywach kartusze z puttami, połączone girlandami kwiatowo-owocowymi. W kopule kartusze połączone girlandami kwiatowo-owocowymi i postaciami puttów trzymającymi na głowach kosze z owocami. Ołtarz w kaplicy pochodzi z końca XIX wieku i jest kopią barokowego z około 1650 roku z wykorzystaniem oryginalnych ornamentów i obrazów. W polu głównym Wskrzeszenie Piotrowina przez św. Stanisława, obraz przypisywany Janowi Tricjuszowi, malarzowi krakowskiemu lub Mathiasowi Czwiczkowi, malarzowi czeskiemu działającemu w Królewcu ok. 1650 r. Na predelli Apostołowie przy grobie Matki Boskiej, w zwieńczeniu Wniebowzięcie NMP, obydwie obrazy z około 1736 roku. Portal prowadzący z nawy wykonany w marmurze checińskim, barokowy z 1647 roku, zamknięty półkoliście, ujęty pilastrami hermowymi zdobionymi ornamentem cekinowym, zwieńczony przerwanym przyczółkiem z kartuszem, z herbami: Radwan, Brochwicz II, Habdank i Nowina, w zwieńczeniu napis fundacyjny i data. Kaplica zamknięta barokową kratą.

Pozostała część wyposażenia kościoła nie jest już tak jednorodna w stylu i prezentuje zabytki od pierwszej ćwierci XVI do początków XX wieku. W głównej mierze jest to rezultat pożaru, jaki miał miejsce w kościele w 1872 roku. Ołtarz główny, dwa ołtarze boczne, jak również stalle są wynikiem regotyzacji kościoła na przełomie XIX i XX wieku. Ołtarze wykonane zostały najprawdopodobniej w miejscowym warsztacie. W polu środkowym głównego ołtarza umieszczony jest obraz Matki Bożej „Murkowej” z początku XVII wieku, noszący w sobie bogatą historię kultu. Jego początki nie są do końca znane, jednak szczególnie rozwinął się po ocaleniu Krosna w czasie oblężenia przez wojska Rakoczego w 1657 roku. Na ścianach prezbiterium znajdują się dwa monumentalne neobarokowe malowidła ściennie autorstwa Jana Tabińskiego, malarza rzeszowskiego działającego na terenie obecnego województwa podkarpackiego, między innymi w Jasienicy Rosielnej, Strzyżowie, Kosinie. Przedstawiają sceny Ofiarowania Jezusa w świątyni Jerozolimskiej oraz Wjazd Chrystusa do Jerozolimy.

Wystrój kaplicy Matki Bożej Różańcowej w głównej mierze jest wynikiem odnowienia kościoła po pożarze. Dziewiętnastowieczna polichromia iluzjonistyczna jest powtórzeniem wcześniejszej, barokowej. Na sklepieniu kopuły naśladuje sztukaterię jako obramienie obrazów ze scenami z życia Maryi i Jezusa. Obramienie obrazów tworzy motyw roślinno-wolutowy, od dołu zamknięty maszkaronem. Pola obrazów z ramami oddzielone są girlandami z uskrzydłonymi główkami aniołków. Ołtarz pochodzi z drugiej połowy XIX wieku, w swym stylu neobarokowy, być może z osiemnastowiecznymi elementami. W polu głównym dziewiętnastowieczny obraz z przedstawieniem św. Maksymiliana Marii Kolbego. W kaplicy znajduje się krucyfiks o cechach rokoka.

Na wyposażenie kaplicy Przemienienia Pańskiego składa się barokowy ołtarz z drugiej połowy XVIII wieku. Obecnie, w polu głównym znajduje się współczesny obraz św. Jana z Dukli, natomiast obraz św. Walentego, prezentowany niegdyś jako zaszuwa obrazu Przemienienia Pańskiego, znajduje się w klasztorze. Do kaplicy tej przeniesiono relikty średniowiecznego malowidła odkrytego w trakcie prac konserwatorskich przy nagrobku Barbary z Kamienieckich Mniszchowej. Odkryta kompozycja, z około 1513 roku, przedstawia św. Annę Samotrzec i klęczącego Jana Kamienieckiego polecanego przez swojego patrona Jana Chrzciciela.

Kościół franciszkański prezentuje w swoim wnętrzu bogaty przegląd sztuki, zarówno tej o charakterze lokalnym, jak również takiej, która wpisuje się w historię sztuki polskiej. Kaplica Oświęcimów należy do najwybitniejszych osiągnięć artystycznych swej epoki. Jej wyróżniające się wyposażenie można określić jako gloryfikację rodu Oświęcimów, z bogatą ikonografią poświęconą fundatorom. Jest również świadectwem zamożności i znakomitego smaku, skoro do wykonania dekoracji zatrudniono tak znakomitego sztukatora. Niezwykle cenne są również relikty malowidła z początku XVI wieku – przykład dobrego warsztatu malarskiego, który można wiązać ze środowiskiem krakowskim. Przypuszcza się jednak, że malarz pochodził z krośnieńskiego środowiska malarskiego jakie wykształciło się w tym okresie. Późniejsze przykłady sztuki, neogotyckie i neobarokowe wpisują się w dzieje kościoła franciszkańskiego,

który musiał na nowo po pożarze starać się o przyozdobienie gotyckiej architektury. Wyposażenie to stanowi niezwykle bogaty zespół sztuki sakralnej Krosna. Ze względu na wysokie walory historyczno-artystyczne wyposażenie kościoła Franciszkanów jest cennym zespołem zabytków, który zasługuje na objęcie ochroną, dlatego też w pełni uzasadnia się wpis w/w obiektów do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego.

Zespół czterech przyściennych nagrobków stanowiących niezwykle cenny zespół plastyki sepulkralnej objęty został wpisem do rejestru zabytków decyzją PSOZ – 5330/22/98, nr B – 15 z dnia 02.10.1998 roku.

Charakter zabytku uzasadnia zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.). Powołanie przepisów art. 7 pkt. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 89 pkt. 2 i art. 93 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy znajduje podstawę w zakresie właściwości miejscowej, rzeczowej i instancyjnej Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, działającego w imieniu Wojewody, jako organu sprawującego ochronę zabytków. Art. 104 kpa powołano, gdyż niniejsza decyzja załatwia sprawę będącą przedmiotem postępowania.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 § 1 i art. 129 § 1 i 2 kpa – odwołanie do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego – Departament Ochrony Zabytków w Warszawie w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem.

Załączniki:

1. Opis zabytków wpisanych do rejestru zabytków.
2. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.

Podkarpacki Wojewódzki
Konserwator Zabytków
z/s w Przemyśle
mgr Mariusz CZUBA

Otrzymują:

1. Klasztor OO. Franciszkanów, 38-400 Krosno, ul. Franciszkańska 5

Do wiadomości:

1. Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków, ul. Szwoleżerów 9, 00-460 Warszawa
2. Regionalny Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków, ul. Hetmańska 15, 35-064 Rzeszów
3. Urząd Miasta Krosna
- ④ WUOZ – Delegatura w Krośnie, ul. Bieszczadzka 1
5. a/a x 2

Opis obiektów wpisanych do rejestru zabytków z kościoła OO. Franciszkanów w Krośnie.

1. **Ołtarz główny** – drewno dębowe, iglaste, lipowe, malatura, złocenia, neogotycki z czasów regotyzacji kościoła, z przełomu XIX i XX wieku, autor nieznany, najprawdopodobniej warsztat miejscowy, wym. ok. 11,50x7,40m. Nastawa ołtarzowa stanowi trójkondygnacyjną kompozycję architektoniczno-rzeźbiarską z obrazem Matki Bożej „Murkowej” w polu głównym. Czoło mensy wypełnia płaskorzeźba przedstawiająca Ostatnią Wieczerzę, boki zaś dekorowane są trzema polami zwieńczonymi ślepymi maswerkami, których obramienia wspierają się na kolumnkach. Na mensie tabernakulum z dekoracyjną nadbudową w niszy której stoi krucyfik. Dolną kondygnację nastawy wieńczy belkowanie wsparte po bokach na ośmiu parach kolumnek, stojących na czterech wysokich cokołach. Fryz belkowania tworzą prostokątne i kwadratowe płyciny wypełnione ażurowym ornamentem roślinno-geometrycznym. Z dwóch stron ołtarza znajdują się bramki zamykane skrzydłem drzwiowym. Środkową kondygnację tworzy pięć otworów ujętych w profilowane, ostrołukowe ramy. W środkowym, największym polu ozdobionym ornamentem geometryczno-roślinnym umieszczono obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem. W czterech pozostałych otworach umieszczono drewniane rzeźby (wys. 165 cm) całopostaciowe, po dwie z każdej strony: po prawej św. Mikołaja, św. Wojciecha, po lewej św. Stanisława i bł. Jakuba Strępy (Strzemie). Ostrołukowe zwieńczenie, a także otwory nad łukami wypełnia ażurowy ornament roślinny. Pomiedzy ażurowymi polami wysmukłe kolumny oplecione wicią winnej latorośli. Tą środkową kondygnację zamyka po bokach rodzaj uszaków w formie ażurowej przypory z dekoracją maswerkową i pinaklami. Podstawę górnej kondygnacji tworzy fryz ornamentu geometryczno-roślinnego z pinaklami, będący jednocześnie rodzajem baldachimów nad obrazem i poszczególnymi figurami. W kondygnacji górnej, w środkowym polu umieszczona grupa rzeźbiarska dwufigurowa przedstawiająca scenę Nawiedzenia z figurą Maryi i św. Elżbiety. Po obydwu stronach grupy Nawiedzenia figury umieszczone na postumentach pod baldachimami zwieńczonymi pinaklami i sterczynami z ornamentem roślinnym. Po prawej są to: św. Barbara i św. Wawrzyniec, po lewej: św. Katarzyna i św. Walenty. W zwieńczeniu nastawy, pod baldachimami zwieńczonymi pinaklami i sterczynami umieszczono trzy figury niewielkich rozmiarów św. Michała Archanioła w otoczeniu dwóch aniołów.
 - a. **Obraz – Matka Boża „Murkowa”** – drewno lipowe, tłusta tempera, prawdopodobnie z początku XVII wieku, pochodzenie nieznane, wym. 130x85 cm. Matka Boża przedstawiona w ujęciu do kolan, odziana w płaszcz zielono-czarny, suknię w kolorze czerwonym, korona na głowie ze sterczynami, w prawej ręce trzyma berło. Dzieciątko Jezus prawa rękę ma wzniesioną w geście błogosławieństwa, a lewą dotyka dłoni Maryi. Odziany jest w płaszcz żółto-czerwony i suknię w kolorze różowo-ugrowym, drapowaną w ostre fałdy.
2. **Ołtarz boczny św. Antoniego** – drewno dębowe, iglaste, lipowe, malatura, złocenia, neogotycki z czasów regotyzacji kościoła, z przełomu XIX i XX wieku, autor nieznany, najprawdopodobniej warsztat miejscowy, wym. ok. 7,70x2,86m.

Ołtarz dwukondygnacyjny o kompozycji architektoniczno – rzeźbiarskiej. Mensa w formie skrzyni z płycinami, wewnątrz których nałożony ornament roślinny, w części czołowej mensy w płycinie środkowej równoramienny krzyż wpisany w ornament roślinny. Na mensie ustawiony tron z baldachimem zakończonym sterczynami z ornamentem roślinnym, wewnątrz na postumencie umieszczony krucyfik. Ażurowa, druga kondygnacja opiera się na podstawie z dekoracyjną płyciną, wewnątrz której snycerska dekoracja arkadkowa. W drugiej kondygnacji trzy podziały pionowe, w polu środkowym zamiennie prezentowany jest obraz z przedstawieniem św. Antoniego i rzeźba świętego. W bocznych niszach, na postumentach ustawione figury świętych mężów z zakonu franciszkańskiego. Zwieńczenie tworzą trzy ażurowe arkady zakończone pinaklami z figurami dwóch aniołów i figurą przedstawiającą Matkę Bożą w typie ikonograficznym „Serce NMP”.

a. obraz – św. Antoni – płótno, olej, neobarokowy z końca XIX wieku, najprawdopodobniej warsztat miejscowy, wym. ok. 180x110 cm. W bliżej nieokreślonym wnętrzu ukazana postać świętego w habicie trzymającego na rękach Dzieciątka Jezus i lilię. W prawym górnym rogu obrazu fragment kolumny, w lewym zaś uskrzydłona główka anioła.

b. rzeźba - św. Antoni - drewno, polichromia, bez wyraźnych cech stylowych, najprawdopodobniej z końca XIX wieku, wym. ok. 170x60 cm. Rzeźba całopostaciowa, przedstawiająca świętego z Dzieciątkiem Jezus. W prawej ręce święty trzyma zamkniętą księgę, na której stoi postać Dzieciątka Jezus.

3. Ołtarz boczny św. Franciszka – drewno dębowe, iglaste, lipowe, malatura, złocenia, neogotycki z czasów regotyzacji kościoła, z przełomu XIX i XX wieku, autor nieznany, najprawdopodobniej warsztat miejscowy, wym. ok. 7,70x2,86m. Ołtarz dwukondygnacyjny o kompozycji architektoniczno – rzeźbiarskiej. Mensa w formie skrzyni z płycinami, wewnątrz których nałożony ornament roślinny, w części czołowej mensy w płycinie środkowej równoramienny krzyż wpisany w ornament roślinny. Na mensie ustawiony tron z baldachimem zakończonym sterczynami z ornamentem roślinnym, wewnątrz na postumencie umieszczony krucyfik. Ażurowa, druga kondygnacja opiera się na podstawie z dekoracyjną płyciną, wewnątrz której snycerska dekoracja arkadkowa. W drugiej kondygnacji trzy podziały pionowe, w polu środkowym zamiennie prezentowany jest obraz z przedstawieniem św. Franciszka i współczesna rzeźba Serca Pana Jezusa. W bocznych niszach, na postumentach ustawione figury świętych niewiast z zakonu klarysek. Zwieńczenie tworzą trzy ażurowe arkady zakończone pinaklami z figurami dwóch aniołów i figurą przedstawiającą Chrystusa w typie ikonograficznym „Serce Pana Jezusa”.

a. obraz – św. Franciszek – płótno, olej, barokowy z XVIII wieku (?), pochodzenie nieznane, wym. ok. 180x110 cm. Scena ukazuje świętego Franciszka w grocie, klęczącego przed krucyfiksem i otwartą księgą opartą na kamiennym cokole, w rękach trzyma różaniec, poniżej, na ziemi leży czaszka ludzka. Tło dla przedstawienia tworzy krajobraz.

4. Stalle – drewno, złocenia, neogotyckie z przełomu XIX i XX wieku, częściowo rekonstruowane w 1999 roku. Stalle z wysokimi, zapleckami zakończonymi gzymsem i sterczynkami. Na zapleckach w dolnej partii płyciny z dekoracją snycerską z motywem czworoliścia, powyżej gzyms i podłużne płyciny z obrazami. Klęczniki obudowane z przodu z płycinami z dekoracją snycerską z motywem czworoliścia, stylizowanych rozetek.

- a. **obrazy w stallach** – płótno, olej, eklektyczne z około 1885 roku. W każdym z dwóch rzędów stali po dziesięć obrazów w obramieniach zakończonych łukiem w ośli grzbiet ze sterczyną z żabkami. Obrazy z całopostaciowymi przedstawieniami świętych, **każda** postać ukazana z podpisem umieszczonym na cokole. Po stronie prawej są to przedstawienia: Maryi, św. Anny, św. Joachima, **św. Józefa**, św. Jana Chrzciciela, św. Franciszka, otrzymania stygmatów **przez** św. Franciszka, św. Franciszka unoszonego przez anioły, św. Bonawentury, św. Klary. Po stronie lewej, na zaplewkach stali zostały umieszczone przedstawienia: papieża Bonifacego III, św. Łukasza, , św. Marka, **św. Mateusza**, św. Jana Ewangelisty, św. Bartłomieja, św. Jakuba, św. Pawła, św. Piotra, Jezusa Chrystusa.
5. **Polichromia** – technika klejowa, neobarokowa i neogotycka z 1885 roku, Jana Tabińskiego. W prezbiterium, na sklepieniu motywy **dekoracji** gotyckiej w postaci maswerków, na dwóch ścianach, pomiędzy przesłami w malowanych neogotyckich obramieniach zostały przedstawione sceny o **cechach** kompozycji barokowej. Są to sceny: **Ofiarowanie Jezusa w Świątyni Jerozolimskiej** oraz **Wjazd Chrystusa do Jerozolimy**.
6. **Obraz – Zdjęcie z krzyża** – płótno, olej, późnobarokowy z drugiej połowy XVIII wieku lub neobarokowy z końca XIX wieku, pochodzenie **nieznane**, wym. ok. 180x100 cm. Kompozycja obraz zwarta, wielopostaciowa, na tle zarysowanej góry po prawej stronie obrazu i zabudowań miejskich po **lewej** przedstawiona została scena po zdjęciu z krzyża ciała Chrystusa, gdzie **Maryja** oplakuje śmierć Syna, wokół niej zgromadzeni świadkowie Ukrzyżowania: **św. Jan** Ewangelista, Maria Magdalena, Józef z Arymatei i któraś z niewiast **opisanych** w Ewangeliach.
7. **Obraz – św. Anna Samotrzeć** – płótno, olej, późnobarokowy z drugiej połowy XVIII wieku lub neobarokowy z końca XIX wieku, pochodzenie **nieznane**, wym. ok. 160x90 cm. W nie dającym się określić bliżej wnętrzu z **kotarą** i fragmentem kolumny, pomiędzy którymi widoczny fragment **pejzażu** z wzniesieniem przedstawiona została siedząca postać św. Anny z małą **Maryją**.
8. **Obraz – Wniebowzięcie NMP** – płótno, olej, neobarokowy z końca XIX wieku, pochodzenie **nieznane**, wym. ok. 200x130 cm. Typowe ujęcie ikonograficzne, ukazujące **Maryję** w otoczeniu aniołów stojącą na obłokach. **Poniżej** zgromadzeni apostołowie przy grobie **Maryi**.
9. **Dekoracja stiukowa kaplicy Oświęcimów** – stiuk, **dekoracja** barokowa z połowy XVII wieku. Dekoracja pokrywa całą kaplicę, na **podniebieniu** kopuły podziały dekoracyjne z bogatym ornamentem, puttami, **przy** latarni delikatny motyw kandelabrowo-roślinny, w szczycie latarni **przedstawienie** Ducha Świętego w postaci gołębiczy na tle rozety. Gzyms dolny **obiegający** kopułę zdobiony ornamentami o motywie **wolich** oczu. Pod nim **zamieszczone** cztery duże festony owoców i kwiatów. Ściany obiega fryz o **kompozycji** symetrycznej z główkami aniołków, owocami, kwiatami, panopliami. Na **ścianie** zachodniej: bęben z leżącymi chorągwiami, armata; na **ścianie** południowej dekoracja o motywie stylizowanej wici roślinnej, na **wschodniej** – **leżące** proporce i zbroje, przewrócona beczka. W narożach na przedłużeniu **pilastrów** ornamenty roślinne oraz hełm z piórami, tarcza z mieczem, kapelusz i **rękawice**. Nad sześcioma węgłami ścian kaplicy gdzie umieszczono **obrazy** – herby w bogato zdobionych kartuszach. Nad portalem płaskorzeźba **Matki Bożej** z Dzieciątkiem tronująca na leżącym półksiężycu w chmurach. Dwa putta **podtrzymują** koronę nad głową **Maryi**. Arkada wejściowa z profilowanym **obramieniem**, stylizowanym

ornamentem roślinnym i perełkami. Podłucze arkady ozdobione jest owalnymi płycinami, obwiedzionymi profilem z perełkami. W kluczu podłucza stylizowana rozeta.

10. Płyty inskrypcyjne – marmur dębnicki, stiuk, tablice ujęte w ornament kartuszowy zwijany, z uskrzydloną główką anioła u dołu.

- a. Barbary Oświęcimowej – na ścianie południowej, wym. 95x128 cm. Na płycie napis: BARBARA DE SZAMOTI OSWIECIMOWA / IUSTE IUDEX ULTIONIS / DONUM FAC REMISSIONIS / ANTE DIEM RATIONIS.
- b. Floriana Oświęcimska – na ścianie południowej, wym. 95x97 cm. Na płycie napis: FLORIANUS. DE KUNOWA OSWIECIM / PATER FUNDATORIS / INGEMISCO TANOVAM REUS / CULPA RUBET VULTUS MEUS / SUPPLICANTI PARCE DEUS.
- c. Jana Oświęcimska – na ścianie zachodniej, wym. 93x118 cm. Na płycie napis: IOANNES. DE KUNOWA, OSWIECIM: / PRECES MEAE NON SUNT DIGNAE / SED TU BONUS FAC. BENIGNE / NE PERENNI CREMER IGNE.
- d. Stanisława Oświęcimska – na ścianie zachodniej, wym. 97x125 cm. Na płycie napis: STANISLAUS. DE KUNOWA OSWIECIM / FUNDATOR / ORO SUPPLEX ET ACCLIVIS / COR CONTRITUM OVASI CINIS / GERE CURAM MEI FINIS.
- e. Reginy Oświęcimowej – na ścianie wschodniej, wym. 91x126 cm. Na płycie napis: REGINA. DE KRALICE. OSWIECIMOWA / MATER FUNDATORIS / RECORDARSE IESU PIE / QUOD SUM CAUSA TUAE VIAE / NE ME PERDAS ILLA DIE.
- f. Anny Oświęcimówny – na ścianie wschodniej, wym. 92x122 cm. Na płycie napis: ANNA DE KUNOWA OSWIECIMOWNA / CARISSIMA FUNDATORIS SOROR / REX TREMENDAE. MAIESTATIS / OVI. SALVANDOS. SALVAS GRATIS / SALVE ME FONS PIETATIS.

11. Ołtarz w kaplicy Oświęcimów – drewno, polichromia, złocenia, neobarokowy z 1890 roku, z barokowymi elementami z około 1650 roku, wym. ok. 800x500 cm. Retabulum architektoniczne jednoosiowe, jednokondygnacyjne ze zwieńczeniem. Strefę cokołową tworzą kulisowo ustawione czworoboczne podstawy pod kolumny, po środku umieszczony obraz przedstawiający apostołów przy pustym grobie Maryi. Na strefę środkową ołtarza składa się para kolumn ustawionych symetrycznie, po bokach strefę zamykają pilastry oraz uszaki z manierystyczno-wczesnobarokowym ornamentem. W polu głównym obraz Wskrzeszenia Piotrowina przez św. Stanisława. Kolumny dźwigają przełamane belkowanie z wydatnym gzymsem, nad którym umieszczono zwieńczenie z obrazem Wniebowzięcia Maryi w polu środkowym przełamanego tympanonu. Boki zwieńczenia zakończone niepełnymi spływami wolutowymi, na których umieszczono figury aniołów bądź świętych niewiast. Dwie inne figury, w tym św. Barbara, umieszczono nad gzymsem najbardziej wysuniętym przed czoło retabulum.

- a. **Obraz – Wskrzeszenie Piotrowina przez św. Stanisława biskupa** – płótno, olej, barokowy, przypisywany Janowi Tricjuszowi, malarzowi czeskiemu działającemu w Królewcu ok. 1650 r., jakkolwiek autorstwo nie zostało potwierdzone, odnowiony w 1912 r. przez Władysława Pochwałskiego, wym. 300x180 cm. W obrazie zostały symultanicznie przedstawione dwie sceny, co niejako dzieli obraz na dwie strefy. Na

pierwszym planie ukazana scena wskrzeszenia Piotrowina przez biskupa Stanisława, na dalszym planie św. Stanisław z Piotrowinem stoją przed królem Bolesławem Śmiałym. W górnej partii obrazu przedstawiony Bóg Ojciec w otoczeniu aniołów. Postacią centralną sceny pierwszoplanowej jest św. Stanisław na tle ściany kościoła, ubrany w strój pontyfikalny, na głowie infuła, na rękach rękawiczki, w lewej ręce trzyma pastorał. Jego głowa i wzrok oraz wysunięta prawa ręka skierowane są ku wychodzącemu z ziemnego grobowca Piotrowinowi. Zmartwychwstający ukazany jest w postaci do pasa z głową ujętą z profilu, prawą dłoń opiera na płycie grobowca, lewą lekko unosi w górę, jego postać okrywa całun. U stóp Stanisława klęczą dwaj duchowni. Z lewej strony kompozycji tuż za Piotrowinem klęczy młody mężczyzna z małym wąsikiem i wysoko podgoloną głową, ubrany w żupan, być może Jan Oświęcim. Na dalszym planie osi kompozycji przedstawiona jest postać klęczącego Floriana Oświęcima w ciemnoniebieskim żupanie, na który ma narzuconą delię, podbitą gronostajowym futrem. Postać ujęta frontalnie ze złożonymi jak do modlitwy rękami. Z lewej strony Floriana widoczna jest tylko głowa jego pierwszej żony Reginy, z czepcem na głowie, z pod którego opada biała podwika owijająca szyję. Z prawej strony Floriana przedstawiona została druga jego żona, Barbara. Na szyi osłoniętej wysoką stójką z koronką nałożone ma korale. Za tymi postaciami widoczne są czubki głów rozległego tłumu klęczących postaci. Po lewej stronie obrazu stoją obok siebie w ujęciu prawie frontalnym: Stanisław Oświęcim i jego przyrodnia siostra Anna Oświęcimówna. Fundator kaplicy ubrany w strój muszkietera francuskiego. Anna przedstawiona w sukni o suto marszczonym dole, z szerokimi rękawami obszytymi koronką. W głębi obrazu w jego punkcie centralnym rozgrywa się druga scena. Wśród drzew rozbity namiot, pod którym na tronie ustawionym na trójstopniowym podium siedzi król. Przed tronem stoi św. Stanisław z Piotrowinem. W scenie tej uczestniczy dwór królewski ze szlachtą. W górnej partii obrazu zza gęstych chmur wychyla się postać Boga Ojca i główki aniołów.

- b. **Obraz – Apostołowie przy grobie Matki Bożej** – płótno, olej, barokowy z ok. 1736r., przemalowany w 1890, autor nieznany, wym. 40x165 cm. Tematem kompozycji jest przedstawienia apostołów przy grobie Maryi w momencie jej wniebowzięcia. Scena przedstawiona jest na tle błękitno-różowego nieba. Z lewej strony obrazu widoczny zamglony krajobraz z architekturą – z prawej zadrzewione wzniesienie. Oprócz apostołów, przy grobowcu znajdują się trzy niewiasty. Na grobowcu rozłożony jest biały całun obsypany kwiatami trzymany przez kilku apostołów i niewiasty. Przy grobowcu ma ziemi leży otwarta księga.
- c. **Obraz – Wniebowzięcie Najświętszej Marii Panny** – płótno, olej, z ok. 1736r., przemalowany w 1890, wym. ok. 110x111 cm. Obraz w formie kwadratu. W centrum kompozycji przedstawiona Maryja unoszona przez anioły na tle kłębiących się obłoków. Płaszcz Maryi rozwiany, przy głowie wianek z róż, prawą rękę trzyma przy piersiach, lewa nieco odsunięta na bok. Po prawej stronie obrazu ukazana grupa puttów, jeden z nich trzyma palmę.

12. **Obraz – portret Stanisława Oświęcima** – płótno, olej, barokowy z połowy XVII wieku, Jan Tricius (?) wym. 220x126 cm. W kartuszu nad płyciną, w której umieszczono portret herby: Radwan, Brochwicz III, Habdank i Nowina. Portret

przedstawia mężczyznę stojącego, prawa ręka zgięta w łokciu wsparta o bok, w dłoni trzyma rękawicę, natomiast lewa wysunięta lekko w bok, wsparta na lasce. Tło gładko malowane z zaznaczoną podłogą. Po lewej stronie obrazu na podłodze widoczna zbroja. Portretowany ubrany jest w obcisłą kamizelkę z szerokimi rękawami rozciętymi z przodu. Kołnierz i mankiety haftowane. Do lewego boku przypięta szabla. Spodnie szerokie poza kolana luźno opadające. Na nogach obcisłe pończochy oraz buty z ostrogami na wysokich obcasach z szerokimi cholewkami. Twarz owalna z bujnie ufryzowanymi włosami, krótkie wąsy, hiszpańska bródka.

13. **Obraz – portret Jana Oświęcima** – płótno, olej, barokowy, być może z połowy XVII wieku, autor nieznany, przypisywany Bartłomiejowi Stroblowi, Mathiasowi Czwiczkowi lub nieznanemu malarzowi polskiemu z kręgu Piotra Danckersa de Rij, wym. 106x72 cm. W kartuszu, w górnej partii płyciny, w której umieszczono obraz herby: Radwan, Brochwicz III, Habdank i Nowina. Portret przedstawia mężczyznę w średnim wieku w ujęciu prawie frontalnym do kolan. Tło gładkie. Twarz o rysach wschodnich z wąsami i krótką, rozdwojoną bródką. Głowa podgolona z niewielkim pasmem włosów. Lewą ręką trzyma rękojeść szabli, prawa, zgięta w łokciu, wsparta na pasie. Odziany w obcisły żupan, do talii spięty rzędem guzików przepasany szerokim, dekoracyjnym pasem. Dalia z dużym kołnierzem, zawieszona na ramionach spięta pod brodą. Podbicie i kołnierz z futra z gronostajów.
14. **Obraz – portret Reginy Oświęcimowej** – płótno, olej, barokowy, być może z lat 1647-50, przypisywany Bartłomiejowi Stroblowi, Mathiasowi Czwiczkowi lub nieznanemu malarzowi polskiemu z kręgu Piotra Danckersa de Rij. W kartuszu nad płyciną, w której umieszczono obraz herby: Brochwicz III, Nowina, Kietlicz i Kornicz. Postać kobieca w starszym wieku ukazana w ujęciu do kolan, prawie frontalnie na gładkim tle. W lewej ręce trzyma rękawiczkę, prawa, zgięta w łokciu opiera się na pasie sukni. Na głowie czepiec, kołnierz zakrywający szyję, suknia z bufiastymi, rozciętymi rękawami, zakończonymi koronkowymi mankietami. Suknia przepasana pasem wysadzonym szlachetnymi kamieniami.
15. **Obraz – portret Barbary Oświęcimowej** – płótno, olej, barokowy, być może z lat 1647-50, autor nieznany, wym. 106x72 cm. W kartuszu nad płyciną, w której umieszczono obraz herby: Leliwa, Ossoria, Półkozic i Gozdawa. Postać kobieca w średnim wieku przedstawiona do kolan w ujęciu $\frac{3}{4}$ z twarzą zwrócona frontalnie na gładkim tle. W lewej ręce trzyma oprawioną w skórę z dekoracyjnymi okuciami książkę, prawa zgięta w łokciu podtrzymuje tkaninę, być może część sukni. Fryzura z drobnymi lokami opadającymi na ramiona, z tyłu włosy spięte tasiemką perełek. Pod szyją sześć rzędów koralu. Przy prawym uchu widoczny kolczyk. Suknia obcisła w talii, od dołu suto marszczona, rękawy do łokcia, obcisłe zakończone szeroką falbaną, na rękawie powyżej łokcia kokardka, na prawej ręce mała bransoleta z perełek.
16. **Obraz – portret Floriana Oświęcima** – płótno, olej, barokowy, być może z lat 1647-50, autor nieznany, przypisywany Bartłomiejowi Stroblowi, Mathiasowi Czwiczkowi lub nieznanemu malarzowi polskiemu z kręgu Piotra Danckersa de Rij, wym. 106x72 cm. W kartuszu powyżej płyciny, w której umieszczono obraz herby: Radwan, Habdank, Bogoria i Nowina. Postać mężczyzny w starszym wieku przedstawiona do kolan w ujęciu frontalnym na gładkim tle. Lewą rękę opiera na stole przykrytym obrusem, prawą trzyma pas. Przy lewym boku widoczna rękojeść szabli. Portretowany ubrany jest w żupan spięty rzędem guzików, w talii przepasany wąskim pasem. Delia podbita futrem, z dużymi

guzikami. Twarz o strych rysach z sumiastymi wąsami i szeroką półkolistą brodą, włosy krótkie, gładko przyczesane.

17. **Obraz – portret Anny Oświęcimówny** – płótno, olej, barokowy, z połowy XVII wieku, przypisywany Janowi Triciusowi, wym. 220x126 cm. W kartuszu nad płyciłą, w której umieszczono obraz herby: Radwan, Habdank, Ossoria. Postać stojąca w ujęciu $\frac{3}{4}$ ukazana we wnętrzu na tle kotary z trójkątnym prześwitem z prawej strony obrazu. Lewa ręka Anny wsparta na książce leżącej na stole nakrytym pofałdowanym obrusem, druga ręka swobodnie spuszczone. Na stole stoi niewielki krucyfiks. Fryzura z lokami opadającymi na ramiona z tyłu spięta sznurem pereł. Przy uszach kolczyki. Suknia długa, od pasa suto marszczona opada na posadzkę o szachownicowym podziale. Stanik obcisły, z dużym dekoltem, rękawy szerokie z mankietami z koronki, na ramionach duży kołnierz również obrzeżony koronką. Na szyi sznur pereł. Za postacią widoczna balustrada z tralkami.
18. **Portal kaplicy Oświęcimów** – marmur checiński, kamień, barokowy, z połowy XVII wieku, warsztat Wincentego Petroniego, wym. ok. 700x430 cm. zamknięty półkoliście, ujęty w hermowe pilastry zdobione ornamentem cekinowym, kapitele jońskie wolutowe z palmetą. W polach między odcinkami archiwolty, pilastrami a gzymsem zawieszono na wstęgach girlandy kwiatowe wykonane ze stiuku. Pilastry dźwigają belkowanie z silnie wyłamanym nad nim gzymsem wieńczącym. Na gzymisie znajduje się tablica fundacyjna ujęta w woluty. Nad nią umieszczono przerwany przyczółek z kartuszem herbowym z herbami Radwan, Brochwicz II, Habdank i Nowina. Na odcinkach przerwanego przyczółka znajdują się dwa kamienne wazony. Na tablicy fundacyjnej napis: DEO UNI TRINO / SANSMA VIRGINI DEIPAREA ANVTIATAE / S.STANISLAO EPIS: ET MART: OMNIBUSOVE SANCTIS PATRONIS. / AETERNITATI ET PIIS MANIBUS GENEROSAE / ANNAE DE KUNOWA OSWIECIMOWNA / DILECTISSIMAE SORORI MAESTISSIMUS FRATER / STANISLAUS DE KUNOWA OSWIECIM / SSMI VLADISLAI.IV. POLONIAE AC SVECIAE REGIS AVLICUS / IN SIGNUM PERPETUI NEC MORTE IPSA EXTINGVIBILIS / AMORIS SIMVL ET DOLORIS / TUM ET MAIORIBUS SIBI POTERISOVE SUIS / VIVIS ORATORIUM, MORTUIS RECOND I TORIUM / A FUNDAMENTIS EXSTREVI FECIT / ANNO A PARTU VIRGINIS M.DC.XL.VII.
19. **Krata** – stal kuta, z ok. połowy XVII wieku. Krata prostokątna, ażurowa, schemat kompozycyjny z sercowatymi wolutami, wzbogacony profilowanymi węzłami. Sercowate kształty wypełniają motywy liściaste wycięte z blachy. Są to symetryczne elementy przypominające renesansowy ornament kandelabrowy oraz plastycznie uformowane rozety kwiatowe. Kratę przecinają dwa podziały pionowe i jeden poziomy.
20. **Ołtarz z kaplicy Przemienienia Pańskiego** – drewno, polichromia, złocenia, barokowy z ok. połowy XVIII w., wym. 570x310 cm. Nastawa jednokondygnacyjna, jednoosiowa. Ołtarz flankują zwielokrotnione postumenty z poziomym podziałem poprzez gzymś na około $\frac{2}{3}$ wysokości. Ustawione pod kątem około 45° do płaszczyzny ołtarza. Postumenty o bokach wieńczą woluty, na których oparte są cokoliki z rzeźbami figuralnymi przedstawiającymi Mojżesza po prawej stronie i Eliasza po lewej. Nieco z tyłu za figurami, a równocześnie bliżej osi ołtarza kolumny, po jednej z każdej strony oraz po dwie pary pilastrów. One to podtrzymują belkowanie, przerwane nad centralnym polem ołtarza. Na przerwanym łuku zwieńczenia, tworzącym po obu stronach rodzaj

splywu, figura aniołka. W polu środkowym złożona rama z współczesnym obrazem przedstawiającym św. Jana z Dukli. Po obu stronach obrazu, między ramą a pilastrami umieszczone zostały w drewnianych, przeszklonych skrzynkach wota. Ponad obrazem, na płaszczyźnie pomiędzy dwoma odcinkami belkowania, baldachim zdobiony chwostami. Bezpośrednio nad nim, w strefie zwieńczenia płaskorzeźba z wyobrażeniem Boga Ojca na obłokach w otoczeniu dwóch uskrzydłonych główek anielskich. Powyżej wyobrażenie Ducha Świętego jako gołębicy z rozchodzącymi się promieniami. Zwieńczenie zamknięte profilowanym łukiem z wolutami.

21. **Obraz św. Walentego** – płótno, olej, prawdopodobnie neobarokowy z końca XIX wieku, wym. 150x70 cm. scena została umiejscowiona przy ołtarzu, przy którym stoi święty Walenty ubrany w sutannę, komżę i stułę, z otwartą księgą, modlący się nad uzdrowieniem chorego dziecka przyniesionego przez rodziców. Obok na stopniu ołtarza siedzi starszy mężczyzna z laską.
22. **Destrukt malowidła przeniesionego ze ściany za nagrobkiem Barbary z Kamienieckich Mniszchowej – Adoracja św. Anny Samotrzcę przez rycerza Jana Kamienieckiego z rodziną** – tempera, malowidło gotyckie z ok. 1513 roku. Fragmenty zachowanego malowidła ukazują kompozycję, w centrum której przedstawiono siedzącą postać św. Anny, i postaciami małego Jezusa i Maryi na jej kolanach. Po prawej stronie sceny ukazana klęcząca postać rycerza, polecanego przez swojego świętego patrona, po lewej zaś fragmenty postaci patronki jednej z donatorek, prawdopodobnie św. Katarzyny (fragment koła).
23. **Polichromia na sklepieniu kopuły w kaplicy Matki Bożej Różańcowej** – technika klejowa, neobarokowa z końca XIX wieku. Polichromia naśladuje sztukaterię będącą obramieniem dla obrazów. W ośmiu polach znajduje się siedem scen o tematyce związanej z życiem Chrystusa. Są to sceny przedstawiające: Nawiedzenie, Boże Narodzenie, Pokłon trzech króli, Ofiarowanie, Dwunastoletni Chrystus w Świątyni Jerozolimskiej, Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie. Ósme pole, nad ołtarzem jest puste. Obramienie obrazów tworzy motyw roślinno-wolutowy, od dołu zamknięty motywem maszkarona, mocno rozbudowany nad obrazem, wybijający się poza otaczającą całość dwulistwową ramę. Pola obrazów z ramami oddzielone są girlandami rozpoczynającymi się od góry uskrzydłonymi główkami aniołów, z których zwisają wstęgi z kokardami i kiściami owoców winogron, granatów, gruszek, jabłek. Aniołki opierają się od góry o obramienie utworzone z listew zamykających polichromię. Malowidło na sklepieniu latarni tworzą przedstawienia ośmiu główek aniołów oddzielonych promieniami się od inicjałów maryjnych.
24. **Ołtarz z kaplicy Matki Bożej Różańcowej** – drewno, polichromia, złocenia, neobarokowy z końca XIX wieku, być może z wykorzystaniem wcześniejszych, barokowych i rokokowych elementów, wym. ok. 800x500 cm. Retabulum jednoosiowe, jednokondygnacyjne ze zwieńczeniem. Strefę cokołową tworzą dwukondygnacyjne, kulisowo ustawione pary podstaw pod kolumny. Na nich nałożony ornament snycerski w formie stylizowanej wici roślinnej. Dwie pary kolumn w strefie środkowej ołtarza flankowane są przez pilastry. Całość zakończona gierowanym gzymsem, na którym część łuku przerwanego, półowalnego tympanonu. Na tychże odcinkach łuku figury klęczących aniołów. Przy pilastrach wewnętrznych, w kondygnacji ołtarza, na podstawach w formie odwróconego pseudostożku z dekoracją w postaci stylizowanej palmetki ustawione całopostaciowe figury św. Kingi i św. Dominika. Na osi zaś ołtarza, na

podstawie figura św. Józefa z Dzieciątkiem Jezus. W polu głównym współczesny obraz św. Maksymiliana Marii Kolbego, w zwieńczeniu tondo z obrazem Koronacji Najświętszej Maryi Panny. Zwieńczenie dekorowane ornamentem w postaci stylizowanych palmet, liści akantu, po bokach flankowane pilastrami zakończonymi dekoracją w postaci wazonów, pole pomiędzy wazonami wypełnia ornament roślinny z kartuszem pośrodku.

- a. **Obraz – Koronacja Najświętszej Maryi Panny** – płótno, olej, prawdopodobnie neobarokowy z końca XIX wieku. kompozycja symetryczna, gdzie na jej osi przedstawiona Maryja koronowana przez Chrystusa, ukazanego z krzyżem i Boga Ojca. Nad postacią Maryi ukazana gołębica Ducha Świętego.
 - b. **Rzeźby – św. Józef, św. Dominik, św. Kinga** – drewno, polichromia, bez wyraźnych cech stylowych, najprawdopodobniej z końca XIX wieku. Św. Józef na lewym ręku trzyma Dziecię Jezus, w prawym zaś lilię. Św. Dominik przedstawiony ze swoim atrybutem – psem u stóp, św. Kinga z książką mitrą na głowie i z palmą w lewej dłoni.
25. **Krucyfiks** – drewno, polichromia, o cechach rokoka, być może z XVIII wieku. Chrystus ukazany po śmierci z przebitym bokiem, krótkie perizonium w formie tkaniny przewiązanej na prawym boku z węzłem.
26. **Lawaterz** – kamień, gotycki, być może z XV wieku, wym. 175x106 cm. Lawaterz w postaci niszy zakończonej ostrym, profilowanym łukiem misa półokrągła, umieszczona w niszy. Pod misą przestrzeń na umieszczenie naczynia na ściekającą wodę.
27. **Obraz – św. Józef z Dzieciątkiem** – płótno, olej, prawdopodobnie z przełomu XVIII i XIX wieku, o cechach barokowych, wym. ok. 110x110 cm. Na jednolitym tle ukazana frontalnie, do wysokości kolan postać św. Józefa ze śpiącym Dzieciątkiem Jezus trzymanym na rękach. Głowa Dzieciątka Jezus oparta na piersiach świętego.
28. **Obraz – Modlitwa Chrystusa w Ogrójcu** – płótno, olej, sygnowany z 1925(?) roku, autorstwa S. Kwis.(?) wym. ok. 150x100 cm. Na tle krajobrazu ukazanego w nocy, przedstawiona postać Chrystusa klęczącego przy dużym kamieniu. Wyciągnięte ramiona i głowa Chrystusa położone na głazie, powyżej w lekkiej poświacie ukazany Chrystus na krzyżu. W lewym dolnym rogu obrazu sygnatura autora: S. KWIS. / 1925 (?).

Podkarpacki Wojewódzki
Konserwator Zabytków
z/s w Przemyślu
mgr Mariusz CZUBA

Przygotowała: Kamila Staszak – WUOZ – Delegatura w Krośnie